

CHLAPEC MEZI DVEŘMI

ALEX DAHL

motto

thriller

Chlapec mezi dveřmi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex Dahl

Chlapec mezi dveřmi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHLAPEC MEZI DVEŘMI

ALEX DAHL

Praha 2018

Přeložila Markéta Polívková

S láskou Oskarovi a Anastasii

DÍL PRVNÍ

ÚTERÝ. BUDÍM SE NAŠTVANÁ. Jestli mám být upřímná, stává se mi to často, ale dnes je to horší než jindy. Zaprvé proto, že jsem se vzbudila sama, Johan odjel už potřetí tento měsíc do Londýna, a zadruhé proto, že je říjen a až skoro do devíti bude úplná tma. Neochotně vstanu z postele, stoupnu si na chvilku k oknu a dívám se ven na přístav. Ještě není ani sedm hodin, ale naproti zátoce se auta v pomalém pruhu sunou k dálnici. Voda v přístavu tlumeně odráží svit měsíce přes tenkou, tajuplnou vrstvu ledu. Dole už se moje dvě dcery začaly hádat. Podívám se na telefon, je plný zpráv a zmeškaných hovorů, ale na jejich vyřizování teď nemám energii. Kvůli všemu, co se děje, jsem minulý týden skoro nebyla v kanceláři, dnes ale půjdu.

Několikrát se přehnaně zhluboka nadechnu a dívám se upřeně na měsíc, který je stále vysoko na obloze. Prý máme věnovat pozornost přítomnému okamžiku, říká se. Pokoušela jsem se představit si Sandefjord v létě, kdy člověka opravdu těší stát u okna a pozorovat tichý, klidný přístav plný rekreačních lodí v jasném světle pozdního večera. Máme tady z celého Norska nejdéle sluneční světlo, ale musím podotknout, že zimy jsou zde velmi vlhké a pochmurné. Podle předpovědi počasí nás dnes odpoledne čeká další prudký příval deště, zatím je ale chladno a jasno. Znovu se několikrát hluboce nadechnu a v duchu samu sebe připravuju na nastávající den. Nejspíš má každý někdy pocit, že svět je temné místo.

V mém světě jsou úterky příšerné. Hlavně teď, když se Marialuz rozhodla, že od nás odejde, ačkoliv jí ještě nevypršela smlouva, a já zůstala bez au pair. Těmhle lidem se jeden nikdy nezavděčí. Samotnou mě nijak netěší mít v domě cizí osobu, ale ještě méně mě těší vykonávat všechnu práci sama. Prostě se to nedá zvládnout. A především ne v úterý, kdy obě dcery mají po škole kroužky na opačné straně města. Nicoline má balet od pěti a Hermine plavání od šesti. A protože Nicoline končí v půl sedmé, musím ji ve městě vyzvednout a vrátit se s ní k bazénu, kde sedíme na ošklivých plastových židlích a až do čtvrt na osm pozorujeme malé děti, jak dovádějí ve vodě. Nicoline si celou půlhodinu stěžuje, že tam musí být, a nechá toho, jen když jí dovolím sledovat na svém telefonu videa o líčení na YouTube a koupím jí bonbony, což udělám. Samozřejmě.

Dnes jsem ještě víc podrážděná a vystresovaná než obvykle, protože v práci nejde vše úplně podle plánu. Kvůli klientům bych se přetrhla, někdy doslova, a oni si přesto stěžují. Angela Salomonsonová měla tu drzost mi dnes poslat e-mail, kde mi sděluje, že ručně vyrobené fialové polštáře ze surového hedvábí, které jsem pořídila v Lyonu, mají ve světle její zimní zahrady popelavou barvu a jestli jí můžu okamžitě zavolat, abychom celou situaci probraly. A takové věci musím jako interiérová stylistka v bohatém městě plném rozmazlených a znuděných manželek řešit. Někdy si myslím, že je vůbec zázrak, že pracuju, když vezmu v potaz, že mám dvě malé děti, můj muž často cestuje a nemám žádnou au pair. Nedělám to proto, že bych musela, vlastně mě to baví a já sama si potrpím na drahé věci. A navíc v mých kruzích se na takové, které nepracují, dívá spatra jako na líné ženy v domácnosti. Pokud tedy nepečete cupcakes, které

prodáváte z kuchyně, a nemáte o tom blog, což já nemám, protože nesnáším cupcakes a blogy.

Venku lijí jako z konve, dívám se, jak déšť tvrdě dopadá na francouzská okna za bazénem, a napadne mě, že už si ani nevzpomínám, kdy naposledy nepršelo. Předpokládám, že říjen je takový na mnoha místech, ale zřejmě patřím k lidem, kteří jsou citliví na pochmurnou oblohu a vlhký vítr. Jsem narozená ve znamení Býka a upřednostňuju být neustále obklopena příjemným prostředím.

Všimnu si malého chlapce, když se děti řadí u jednometrového skokanského prkna. Nejsem si ani jistá proč. Je výrazně menší než ostatní a pokožku má tmavě olivově hnědou a hebkou. Houpe se v kolenou, mne si paže, ale jeho tvář naprosto postrádá natěšený výraz, který mají ostatní děti, když čekají, až na ně přijde řada. Vypadá vyděšeně. Rozhlédnu se kolem sebe po rodičích, kteří také vyčkávají v zapařeně, přehřáté místnosti, a hledám někoho, kdo by k němu mohl patřit. Nepamatuju, že bych ho tady někdy předtím viděla. Je tu obézní matka oplácané Sáry – vždy dělám všechno pro to, abych se s ní nemusela bavit, slyšela jsem od několika lidí, že je jako klíště, a poslední, co potřebuju, je mít mezi mámami kamarádku, která na mně bude lpět. Je tady Emrikův táta, pohledný chlap, se kterým jsem kdysi chodila do školy, stal se z něj policista a já se na něj čas od času letmo podívám a pak rychle odvrátím zrak. Cítím, jak na mně teď ulpívají jeho oči, ale počkám o deset vteřin víc, než bych chtěla, a potom se naše pohledy setkají. Nepatrně se na něj usměju a on mi úsměv okamžitě vrátí jako vděčné štěně. V současné době jsem hodná holka, ačkoliv mě to stojí trochu přemáhání, byly však časy, kdy by se mi zatočila z téhle malé hry hlava, možná bych si rozepnula horní knoflík u blůzy a jazykem bych si smyslně přejela po rtech. Prohlédnu si další zbývající jedince, jestli náhodou nejsou chlapcovými rodiči, a teď už jízlivě ignoruju upřený pohled Emrikova otce.

Jsou tady prarodiče Amalie, Hermininy nejlepší kamarádky ze školy, sedí blízko sebe a dělí se o oplatky ze staré, ošuntělé červené plechovky. Kousek ode dveří sedí štíhlá pihatá zrzka a světlý dekolt má zarudlý z horka. I ona se upřeně dívá na chlapce, předpokládám, že je to jeho máma, ačkoliv mě to trochu udivuje, nejspíš má to dítě s velmi atraktivním cizincem nějaké jiné etnicity, kluk má totiž dost tmavou pleť, takže jeho otec musí být ještě tmavší, ale ona na mě nepůsobí jako někdo, komu by se líbili exotičtí muži.

Nikdo jiný už tady není. Ostatní rodiče asi čekají na parkovišti, dávají přednost burácejícímu dešti na kapotách aut a novinám před dětským vrískotem, který se nese vlhkým, horkým vzduchem.

Po dvou spíše vlažných pokusech o skok do vody Hermině hodina konečně skončí a ona se vydává ke mně a Nicoline.

„Viděly jste to?“ září radostí a cení na nás prořízlé dásně, kde jí chybí současně šest zubů.

„Nádhera,“ říkám, vstávám, sbírám naše věci a šťouchám do Nicoline, která se dívá na desetiletou Američanku, jak na sebe patlá základní, silnou vrstvu make-upu předtím, než začne znalecky konturovat svůj roztomilý obličej. „Běž se rychle převléknout. Počkáme na tebe v hale.“

Hermine ale v šatně naspěch nemá a my s Nicoline netrpělivě přeshlapujeme v hale obložené cihlami a pozorujeme proudy deště, které se pohybují po parkovišti sem a tam jako tanečníci na plese. Každou chvíli zkontroluju hodinky. Hermine se objeví až po půl osmé s čerstvě vyfoukanými vlasy a s růžovým leskem na rtech i přesto, že za chvíli vyjde do pořádného lijáku.

Už se vidím, jak v prstech držím tenkou, chladivou stopku sklenice vína, a začínám být lehce nepřčetná, když si vzpomenu, že se dnes budu muset postarat o dcery ještě nějakou dobu. Začnou se o něčem hádat, jakmile vyjdeme ze dveří, a přes jejich hlasité hašteření a bub-

nování deště zaslechnu po pár krocích další zvuk. Mírně se otočím a spatřím postarší recepční. Žena vypadá unaveně, kudrnaté šedivé vlasy má svázané a na svetru nápis *Veselý Halloween*. Vykřikuje do průtrže moje jméno a ukazuje, ať se vrátím dovnitř – jak typické, jedna z holek si určitě něco zapomněla.

„Cecilie, je to tak?“ zeptá se, když vstupuju promočená dovnitř. Opět si všimnu malého chlapce, který předtím upoutal mou pozornost v bazénu. Sedí na lavičce, upřeně se dívá na podlahu a z vlasů mu na hnědé dlaždičky kape voda.

„Ano?“

„Já... říkala jsem si, jestli byste nemohla toho chlapce odvézt domů. Nikdo ho nepřišel vyzvednout.“

„Co tím myslíte, že ho nikdo nepřišel vyzvednout?“

Recepční popojde ke mně, ukáže na kluka na lavičce a tlumeným hlasem, téměř šeptem řekne: „Možná došlo k nedorozumění... Ví, kde bydlí. Je to v Østerøya, dívala jsem se na seznam a vypadá to, že je to blízko vás.“

„Promiňte, ale vůbec se mi to nehodí,“ říkám a dívám se, teď už toužebně, do tmavé deštivé noci. „Není tu nikdo, kdo by se o něj postaral? Viděla jsem tam jednu ženu, myslela jsem si, že je to jeho matka.“

„Obávám se, že ne, všichni už odešli.“ Zatracená Hermine a její foukání vlasů.

„Volala jste jeho rodičům?“

„Ano. Dal nám telefonní číslo, ale je tam hlasová schránka.“

„Nemůže jet autobusem nebo tak něčím?“ Recepční na mě vrhne trochu chladný pohled a potměšile se podívá přes moje rameno ven do lijáku.

Nicoline a Hermine se s otevřenými ústy střídavě koukají na mě, na chlapce, na recepční a pak zpátky na mě. Představa, že je nikdo

nevyzvedne z kroužku, je pro ně samozřejmě nepochopitelná, což by tak i mělo být. Co je to za rodiče, kteří si nepřijedou pro své dítě? Některým lidem by opravdu mělo být zabráněno v reprodukci.

„Dobře,“ řeknu. „Samozřejmě ho odvezu.“ Podívám se na chlapce, očekávám, že vstane a půjde za námi do auta, ale on zůstává sedět a dál upřeně zírá na podlahu.

„Nikdy předtím jsem ho tady neviděla,“ povídám recepční. „Jak se jmenuje?“

„Tobias,“ odpoví. „Začal teprve před několika týdny. Je mu osm, ale protože je na svůj věk celkem malý a předtím moc neplaval, přeradili jsme ho do skupiny sedmiletých dětí.“

„Aha.“ Snažím se nemyslet na to, že se kvůli jeho neschopným rodičům ochudím o půlhodinu, kterou jsem mohla strávit u krbu s velmi velkou sklenicí vína z oblasti Chablis ještě předtím, než by se domů vrátil Johan. Popojdu k chlapci.

„No tak,“ řeknu, ale uvědomím si, že to vyznělo ostře. Kleknu si k němu a jen tehdy se na mě podívá. Je jako nervózní vrabec, má těkavé oči, ale jemnou, milou tvář ohraničenou tmavým obočím. Je drobný, zdá se téměř nemožné, že je o rok starší než má urostlá, vysoká Hermine. Je na něm něco vážného a nedětského a na chvíli mě to vyvede z míry, ale potom se pokusím být empatická – nejspíš je to výsledek toho, že pochází z rodiny, kde nevyzvednou osmiletého kluka z bazénu v chladném, deštivém říjnovém večeru. „Pojď,“ říkám znovu, teď už jemněji. Nechytne se mé natažené ruky, ale zvedne se a bere si věci.

V autě jsou dívky pro jednou zticha a je slyšet jen neustálý rychlý pohyb střechačů na předním skle. Nicoline sedí vpředu vedle mě a pozoruje mihotající se světla přístavu, když projíždíme městem směrem k Østerøya. Letmo se podívám do zpětného zrcátka a vidím, jak Hermine bez rozpaků hledí na pobledlý drobný obličej Tobiasi,

který se kouká z okna. Hermine začne kreslit na zapařené sklo šípy propíchnuté srdce s jejími iniciály H. W. a králíčky s úsměvem na čumácích.

„Mami?“ ozve se Nicoline.

„Ano?“

„Můžeš nás vyhodit doma předtím, než odvezeš toho kluka?“

Cesta k našemu domu představuje jen dvouminutovou zájízdku a bylo by fajn, kdyby děvčata začala s večerními přípravami. „Jasně. Táta ale ještě není doma. Přistává v deset.“

„Dobře.“

„Nezdržím se víc než dvacet minut, takže si zatím můžete vzít pyžamo a vyčistit si zuby.“ Odbočím na naši dlouhou příjezdovou cestu a znovu se podívám na chlapce ve chvíli, kdy už je náš dům z dálky vidět. Je to celkem úchvatný pohled, lesklá černá střecha, několik lehce osvětlených oken, trojitá garáž, bazén rozpoznatelný v obrysech, panoramatický výhled na moře a vlídné červené dveře. Říkám si, jestli ten kluk někdy byl v takovém domě, ale jeho neutrální výraz nic neprozrazuje. Jakmile se vrátíme na silnici, pokusím se s ním dát do řeči.

„Do jaké školy chodíš?“

Ticho.

„Tobiasi?“

Ticho.

„Jsi ve... hm, druhé třídě? Třetí?“

Ticho. Vzdávám to.

Zastavím na adrese Østerøysvingen 8, kterou mi recepční napsala na zadní stranu vizitky bazénu Sandefjord Svimmeklubb, ale nevypadá to, že tady něco je. Otočím se na Tobiasa, ten však sedí nehnutě, jako by zde nikdy předtím nebyl.

„Tobiasi? Bydlíš tady?“ Lehce přikývne a já konečně přes tmou

a děšť spatřím obrysy stavby v dáli na kopci. „Tak jo, ahoj,“ řeknu, ale chlapec se ani nehne.

„Hm, chceš, abych tě doprovodila ke dveřím?“ Tobias ke mně pomalu zvedne oči a způsob, jakým se na mě dívá, mě zneklidňuje. Přikývne. Podívám se stranou na něco, co vypadá jako malý dřevěný domek, a proklínám svoji smůlu. Mohla jsem teď být doma, nohy natažené na nové designové podnožce, v ruce sklenku dobrého vína, listovala bych si časopisem *Skandinávské domovy*, přes kolena přehozenou kašmírovou deku Missoni a naslouchala bych praskání ohně a skučení větru. Místo toho jsem tady v burácejícím dešti s mlčícím, zvláštním dítětem a snažím se najít jeho rodiče. Běžím od auta po strmé šterkové cestě ke dveřím malého domku, chlapec mě následuje, podle všeho netečný k prudkému přivalu ledové vody. Zaklepu na chatrné dveře, ze kterých se olupuje modrá barva, a jak klepu, lehce se otevrou, jako by nikdy nebyly pořádně zavřené. Nejsem si jistá, jestli zvuk, který je slyšet i přes bubnující děšť, vydává moje bušící srdce, nebo je to něco v domě.

„Haló?“ řeknu nahlas s předstíraným sebevědomím a otvírám dveře dokořán. Vedou přímo do obývacího pokoje, je ale zřejmé, že v domě nikdo nebydlí, není tam žádný nábytek, kromě dřevěné kostry pohovky uprostřed místnosti. Všude jsou nánosy prachu, pavučiny sestupují z tmavých, vlhkých zákoutí a myši trus se válí všude po zemi. Rychle se otočím na chlapce mezi dveřmi a už vůbec nepochybuju, že zvuk, který slyším, je tlukot mého srdce.

„Tobiasi,“ řeknu a chytím ho oběma rukama za jeho kostnatá ramena. „Je to tvůj dům?“ Přikývne.

„Kde máš rodiče?“ Nereaguje.

„Tobiasi, podívej se na mě! Musíš mi vysvětlit, co se tady děje! Bydlíš v tomhle domě? Nevypadá to, že by tu někdo žil.“ Stále neodpovídá, ale já sleduju jeho pohled k úzkému schodišti. Běžím po něm

nahoru a zvuk mých kroků se odráží v prázdném prostoru. Zachvěju se hrůzou, když si pomyslím, že tam dole stojí ve tmě sám. Na okamžik mě napadne, že jsem vděčná za svá dvě děvčátka. Za jejich nedokonalosti a za to, že musím neustále poslouchat jejich nekonečné hašteření, nejsou totiž ani zdaleka tak divné jako tohle dítě.

Nahoře na schodech stojí bílá lampička z Ikey, vypadá čistě, je vytažená ze zásuvky, ale rozhodně nedávno postavená do tlusté vrstvy prachu. Zapojím ji a rozhlédnu se v kuželu světla. Jsou tady dvě místnosti, každá na jedné straně schodiště, a malé umyvadlo. V jednom pokoji je o zeď opřená špinavá matrace a v rohu stojí pytel na odpadky překypující oblečením. V druhém pokoji je menší matrace opřená o okno a na hřebíku visí pohlednice z Krakova. Otočím ji, ale není na ní nic napsáno.

Tobias stojí dole, jak jsem ho tam nechala, stojí nehybně mezi dveřmi a očima přejíždí po místnosti. Kleknu si k němu a jsem odhodlaná najít způsob, jak se s ním domluvit.

„Tobiasi, musíš mi hned teď říct, co se děje. Bydlíš v tomhle domě?“ Přikývne.

„Kde máš rodiče, Tobiasi?“ Žádná odpověď.

„Poslouchej, budu muset zavolat na policii.“

„Ne!“ zakřičí a já jsem překvapená, jak silný jeho hlas je, představovala jsem si, že bude křehký a ukňouraný, vzhledem k jeho tělesným proporcím.

„Musím, Tobiasi. Očividně tě nemůžu nechat tady v tom... prázdném domě. Zlatíčko, kde jsou tvoji rodiče?“ Sahám do kapsy pro iPhone a hned si uvědomím, že ho má pořád Noline.

„Podívej, vrátíme se k nám domů a zavoláme na pár čísel. Nemusíš mít strach, Tobiasi. Jsi malé dítě a nic jsi neprovedl. Nejspíš došlo jenom k nějakému nedorozumění. Dobře?“ Odměřeně zakrouť hlavou a jeho lhostejný výraz vystřídá mračení. Postavím se a chytím ho

za studenou mokrou ruku. „Tak pojď, zlato. Všechno bude v pořádku. Pomůžu ti.“ Podívá se mi přímo do očí a lehce pokývá hlavou, pohled má ale nepřítomný a smutný.

Doma zaparkuju před garáží hlavně proto, že nejspíš zbytek večera strávím s tímhle opuštěným kloučkem v autě, než policie přijde na to, kde vlastně jsou jeho rodiče, protože ve svém squatu tedy rozhodně nejsou. Vypnu motor, rychle se podívám do zpětného zrcátka a zkamením s rukou na dveřích. Tobias tiše pláče, velké slzy se mu valí z očí a chvíli vyčkávají na bradě, než dopadnou na jeho už dočista promočené džíny.

„No tak...“, říkám. „No tak... Pojď dovnitř. Připravím ti horšku čokoládu, můžeš se podívat na film s mými dcerami a mezitím vymyslíme, co dál, dobře?“ Myslím, že zakroutil hlavou, ale jeho vzlyky jsou tak intenzivní, že si nemůžu být jistá, jestli se jen celý netřese.

„Prosím,“ zašeptá konečně. „Prosím, můžu tady dneska zůstat? Jenom dneska v noci? Zítra se vrátí. Slibuju. Slibuju! Jen dnešní noc! Prosím, nevolejte policii!“

„Ale Tobiasi, kde jsou? Co jsou zač? Jsou to tvoji rodiče?“

„Ano.“

„Kde jsou?“

„Zítra se vrátí.“

„Jak to víš?“

„Říkali to.“ Nabroušeně si povzdechnu. Vzhledem ke stavu jejich ložnic bych slovům Tobiasových rodičů moc nevěřila.

„Prosím,“ řekne znovu a v jeho očích je něco tak naléhavého a syrového, že se musím na chvíli zastavit, než odpovím. Musím říct ne. On tady nemůže jenom tak zůstat. Určitě je nezákonné nechat u sebe přespát cizí dítě, aniž by o tom byly úřady alespoň informovány. Mohla bych jim teď zavolat a hned by sem přijeli, vážně vyhlízející

muž a žena s aktovkou by seděli v mém obývacím pokoji a celou noc by pokládali otázky téměř němému chlapci. Následovalo by mnoho telefonátů, pláč, prosby, překvapivý výraz na Johanově tváři, až za méně než dvě hodiny přijede z letiště. Nebo... nebo mu ustelu v pokoji pro hosty, jen na jednu noc, a zítra ho hned ráno zavezu do školy a bude. A pak to vyřídí tam, pokud se jeho rodiče neobjeví.

„Dobře,“ řeknu. „Samozřejmě že tady můžeš dneska zůstat. Ale jenom na jednu noc.“ Přikývne a po cestě k předním dveřím se na mě lehce usměje. Vedle vchodu visí dřevěné srdce, které vyrobila a natřela Nicoline. Stojí na něm: *Vítejte u Wilborgových!* Tobias se u něj na dlouhou chvíli zastaví a cosi na jeho soustředěném, vážném výrazu mě znepokojuje. Ale je tam ještě něco, něco v jeho úsměvu, jako bych ho znala, jako bych ho už někde viděla. Žijeme v malém městě. Mohla jsem ho zahlédnout kdekoliv a kdykoliv. Nebylo by to nic zvláštního. Přesto mi cosi na jeho úsměvu přijde... povědomé.

„Vítej,“ řeknu a otevřu mu dveře. Škrobeně se usměju a on přikývne a vejde do před síně.

*

Někdy, když se vzbudím do nejtíší noční hodiny, kdy dům jemně šumí ve své sladké obyčejnosti, jdu po špičkách chodbou do pokoje jedné z dcer. Stojím tam bez hnutí a naslouchám lehkému, pomalému oddechování. I přesto, že si s holkami někdy zažívám peklo, a i přesto, že jsem vlastně jen další pracující matka, která se snaží všechno zvládnout a platí za to obrovskou cenu, jsem za ně neskonale vděčná. Je úžasné, že si někdo tak dokonalý a překrásný, jako jsou ony dvě, vybral za rodiče mě a Johana.

Hermine je tvrdošíjná, rychleji mluví, než přemýšlí, a je naprosto nádherná. Je zábavná a nezávislá a sarkasmus ovládá od malička. Nicoline je po Johanovi, je doopravdy laskavá, tím, co dělá, i tím, jak

myslí. V naší rodině opravdu není nikdo tolik nezištný, jako jsou ony dvě. Nicoline si přeje, abychom spolu pořád všichni dobře vycházeli, a hned pozná, když je něco jen trochu v nepořádku. Jednou z ní bude skvělá máma. Taková, co žije pro radostné, umouněné malé tváře, které mají vousy od cukru. Taková máma, jakou já nejsem.

Bezmezně své dvě holčičky miluju, ale mnohokrát se mi stane, že mi plány nevyjdou kvůli mé nepraktičnosti. Chci být rodičem, který hodiny čte svým dětem potom, co strávil celé odpoledne pečením třpytivých růžových bezlepkových ovesných sušenek ve tvaru jednorožce. Chci být mámou, která má ve tváři klid a harmonii, i když děti už posedmé v jedné minutě křičí „mami“. „Mami, mami, mami!“ „Ano,“ chci říct s úsměvem, „jsem tady.“ Chci být ostrovem útěchy, dostatku jídla, zábavy a nekonečného klidu. Ale já většinu času taková nejsem. Jsem máma, která sní o *piscine de champagne* na Mala Beach, která chce třísknout věcmi, když se děti hádají a křičí, a která neoplývá nekonečnou mateřskou trpělivostí.

Ale zbožňuju je. A nejvíce v těchto tichých, nočních hodinách, kdy jsou jejich tváře zranitelné a obnažené ve svitu měsíce, jejich dech nekontrolovaný a klidný, ručičky přitisknuté k bradě jejich nestřežených obličejů, prodlévajících na samém sklonku dětství.

Dnes večer je všechno jinak. Několik hodin ležím v posteli a nemůžu usnout, soustředím se jen na srovnání rytmu s Johanovým jemným, pravidelným dechem. Část mě se chce zvednout a zajít do dětského pokoje, přesvědčit se, že tam dcery opravdu jsou, že jsou v bezpečí. Chci tiše projít dům, ujistit se, že je vše v pořádku, že vše je tak, jak má být, ale neudělám to, protože vše je zvláštní a jiné a já vím, že bych propukla v pláč, kdybych se pohnula jen o centimetr.

TADY V SANDEFJORDU MÁME VŠECHNO. Nebo spíš nemáme a o to přesně jde. Nemáme nic, co činí život na mnoha jiných místech nepříjemným: znečištěné ovzduší, chudobu, realitní krizi, vysokou kriminalitu, problémy s imigrací, a tak bych mohla pokračovat dál a dál. Tohle není místo, kde se zčistajasna objeví malý kluk bez rodičů s prázdným pohledem ve tváři, který u sebe nemá nic víc než igelitovou tašku s plavkami s Batmanem a roztřepeným modrým dětským ručníkem. Sandefjord není takové místo. Nebylo.

Sandefjord je místo, kde lidé chtějí bydlet. Krásné jako z pohlednice, přilnuté k fjordu a jím chráněné, Sandefjord je takové místo, které méně atraktivní lokality kritizují. Člověk jim to nemůže mít za zlé, pochopitelně ne každý si může dovolit tady žít. Všichni zde vlastní hezké domy, v garáži parkují nové auto, mají dobře placenou práci, několikrát ročně jezdí na dovolenou do zahraničí a k tomu všemu jim patří ještě chalupa v horách. Alespoň každý, koho znám já, to tak má.

Telefon zazvonil v poledne. Zrovna když jsem měla pocit, že už je mi líp po tom všem, co se událo za posledních dvacet čtyři hodin. Myslela jsem si, že v kanceláři zůstanu jenom hodinu, a tak jsem se rozhodla odejít na oběd dřív, abych si mohla zajít na prodloužení řas, které se Johanovi tak líbí. Vyšla jsem z kanceláře v Kilen, prošla okolo rybárny a lodí, které byly v zimě vytažené na břeh. Voda v přístavu

měla ocelově šedou barvu a mě napadlo, že atmosféra ve městě přesně odráží, jak se sama cítím, zmrzlá a vyčerpaná z věčně deštivého počasí. Několikrát jsem během cesty zkontrolovala mobil, ani vlastně nevím proč. A potom, když jsem se položila na lehátko a mladá dívka začala velmi pečlivě pracovat na mých nových řasách, uslyšela jsem vibrace telefonu, jež vycházely z kabelky. Znovu a znovu. Z práce to být nemohlo, nic, co dělám, nespěchá tolik, aby to stálo za mnoho zmeškaných hovorů. Dívka na chvíli přestala pracovat a zeptala se mě, jestli to nechci vzít. „Ne,“ odpověděla jsem a snažila se nebýt naštvaná. Tušila jsem v hloubi duše už tenkrát to, co vím teď?

„Cecilie Wilborgová?“ pronesl jemný ženský hlas, když jsem telefon po šesti pokusech konečně zvedla a vyšla ze salonu do pochmurného, chladného dne.

„Ano?“

„Dobrý den. Tady Vera Jensrudová, volám ze školy Østerøyparken. Jsem ráda, že jsem vás zastihla. Sehnat vaše číslo není úplně nejjednodušší. Asi víte, proč vám volám?“

„Obávám se, že ne. Já... právě mám nějakou práci,“ zalhala jsem a kousla se do kůžičky u nehtu. „Co pro vás můžu udělat?“

„Je to pravda, že jste k nám dnes ráno do školy přivezla malého chlapce?“

„Ano. Ano, je to tak.“

„Můžu se zeptat, v jakém příbuzenském vztahu s tím chlapcem jste, paní Wilborgová?“

„Žádném. Vůbec žádném. A teď, je mi líto, ale musím...“

Vera Jensrudová mě přerušila. „Ale Tobias bydlí s vámi a vaší rodinou, jestli se nemýlím?“

Vyprskla jsem smíchy, pobouřeně a přehnaně. „Promiňte?“

„Podívejte. Ten chlapec nechodí na naši školu.“

„A kam tedy chodí?“

„To my nevíme. A on nám to nechce říct. Asi chápete, jak moc je to pro všechny znepokojující a hlavně pro toho malého chlapce. Teď musíme zjistit, kdo je a kam patří, a jediné, co jsme z něho dostali, bylo, že žije s vámi.“

Krátce jsem pohlédla na kancelářskou budovu, abych nezačala křičet. „On tedy rozhodně nebydlí se mnou. Já to dítě neznám!“

„Ale dnes ráno jste ho sem přivezla?“

„To ano, ale poprvé jsem ho potkala včera večer.“

„Dobře.“ Vera Jensrudová zněla nejistě, jako by nevěděla, jestli věřit napůl němému osmiletému klukovi, nebo mně. „Počkejte. Říkáte, že jste ho potkala včera večer a on u vás doma přespal?“

Zaváhala jsem. Jako jed prosakující póry kůže mnou začal prostupovat ošklivý, mrazivý strach. Vítr se mi opřel do kabátu a několik metrů do kanceláře jsem běžela. „Ano. Podívejte, byla to velmi zvláštní situace. Tvrdil, že chodí do vaší školy, tak jsem si řekla, že bude nejlepší odvézt ho k vám.“

„Nejspíš jste mluvila s jeho rodiči, než jste ho vzala k sobě? Proto vám vlastně volám, abych zjistila, jestli nevíte, jak se s nimi spojit.“

„Já... no... Recepční z bazénu se jim pokoušela několikrát dovolat, ale nezvedali telefon.“

„A když jste to zkoušela později z domova vy?“

„Já... nezkoušela jsem to. Tobias mě přímo žádal, abych to nedělala.“

„Paní Wilborgová, tomu chlapci je jen osm let. Nenapadlo vás zavolat jeho rodičům předtím, než jste ho nechala u sebe přespat?“

„Mrzí mě, že vám nemůžu pomoci. Promiňte, ale budu muset jít...“ vysoukala jsem ze sebe a hovor ukončila. Telefon začal znovu zvonit ještě dřív, než obrazovka zčernala, a když jsem si uvědomila, že mě pozorují kolegové z kanceláře odnaproti, zvedla jsem to. Vypnula jsem hruď, ale odvrátila tvář, aby si nevšimli, jak moc mě to obtěžuje.

„Prosím? Už jsem říkala, že vám nemůžu pomoci!“

„Paní Wilborgová, tady je policejní inspektor Thor Ellefsen. Sedím zde s paní Verou Jensrudovou, výchovnou poradkyní na škole Østerøyparken, a také se zástupkyní sociálních služeb. Potřebujeme, abyste sem přijela, co nejdříve to půjde, abychom celou situaci probrali.“

„Podívejte,“ řekla jsem tak mile, jak jsem jen dokázala, ačkoliv mě zachvátila panika a já cítila, že moji mysl pohltila prázdnota a otupění. „Pochopitelně bych vám ráda pomohla a je mi toho chlapce velmi líto. Jen si nemyslím, že bych jakkoliv mohla přispět vašemu... vašemu vyšetřování.“

„On tvrdí, že s vámi bydlí.“

„No, ale nebydlí.“

„S tímhle jsem se opravdu nikdy nesetkal. Myslíte, že můžete přijet do patnácti minut? Bylo by dobré, kdyby se dostavil i váš manžel.“

„Johan? Ne. To nebude nutné.“

„V případech, jako je tento, jsme raději, když jsou přítomni oba partneři. Budeme rádi za každou pomoc, kterou nám vy nebo váš manžel poskytnete. Pokud chcete, můžeme mu zavolat a vše mu vysvětlit.“

„Ne. Ne, já mu zavolám.“ Podráždění vystřídala hluboká zlost. Když jsem zavěsila, zadívala jsem se na lehce zvířené moře, na krásné domky, které v řadě lemovaly pobřeží, na šedivě bílou, nízkou oblohu, na pošlapané okrově žluté listí v parku přes ulici.

Celý život mám tohle město ráda, ale jsou chvíle, kdy ho nesnáším a chci jím projít jako obr, zničit a spálit vše, co mi přijde do cesty, dokud se ze všeho nebude pouze doutnat. A teď, když jedu pomalu a rozrušeně zpátky do školy, kam jsem dnes ráno odvezla Tobiasa, necítím se méně nepřítelna. Spatřím Johanův vůz několik aut přede

mnou a představuju si, jak je za volantem vážný a zamyšlený, hledá mě pohledem a je z předvolání policie zneklidněný. Bude si dělat starosti o toho kluka, lomit rukama a stresovat se, jak celá ta situace postihne mě. Musím si v hlavě přehrát všechny události z minulé noci a dnešního rána ještě dřív, než mě zahlédne, a několik minut předtím, než se dostanu na místo, abych byla schopná vše přesně vyjádřit.

Než se vrátil Johan z letiště domů, podařilo se mi všechno v domě uvést do normálu. Děvčata šla pokorně hned do postele, trochu je vyvedla z rovnováhy přítomnost toho chlapce a v domě přetrvávala zvláštní atmosféra. Tobiasse jsem uložila do pokoje v suterénu, který předtím obývala Marialuz, a měla jsem výčitky, že jsem ho nechala v místnosti dvě patra od nás za tak neklidné noci. Musela jsem ale přeci udělat to, co mi přišlo správné pro moji rodinu, ne?

Uslyšela jsem, jak dole tiše zaklaply dveře, a následovalo známé dunění Johanových kroků. Když se objevil nahore na schodech, otočila jsem se na něj od francouzského okna, kde jsem seděla na lehátku, a obdařila ho svým nejvíc okouzlejícím úsměvem. Zapálila jsem nespočet svíček v kovových kalíšcích a v krbu jemně plápolal oheň. Na stole stála otevřená lahev Johanova oblíbeného červeného vína Côte de Beaune-Villages. Nalila jsem mu sklenku a pozorovala ho, jak unaveně usedá na pohovku a mne si oči. Přisedla jsem si blízko k němu a podívala se na něj svým nejlepším zbožňujícím pohledem manželky.

Uvědomila jsem si, že k mužům je třeba se chovat s opatrně propracovanou kombinací nenucené odměřenosti, ostrých výčitek a naprostého obdivu. Zaskočíte je tím, a oni pak stojí nohama pevně na zemi. Nemůžete být neustále milá, to je zásadní chyba.

„Zlato,“ zašeptala jsem, „vypadáš unaveně. Pojdme si brzy lehnout...“ Zúžila jsem oči a položila mu ruku na stehno. „Chyběla jsi mi...“, usmál se Johan a tvář se mu rozzářila vděkem za tak vřelé

přivítání. Ne vždy jsem tak milá, mírně řečeno, ne vždy, když si on někam vyrazí na čtyři dny a nechá mě samotnou s dětmi.

„Musím ti něco říct,“ pokračovala jsem. „Herminin kamarád z plavání u nás dneska přespává. Je dole v pokoji pro au pair.“

„Takhle přes týden?“

„Jo... No, myslím, že mají doma nějaký problémy, tak jsem si říkala, že to nebude vadit.“

Johan zamyšleně přikývl. „Ale proč jsi mu neustlala u nás nahoře v pokoji pro hosty?“

„Hermine s Nicoline se dneska chovaly strašně, praly se a křičely na sebe. Myslela jsem si, že bude lepší, když bude mít soukromí.“ Donutila jsem se k úsměvu. „Pořád s námi spí pod jednou střešou. A navíc vypadal dost unaveně. Je velmi drobný.“

„A co jsi říkala, že má za rodinný problémy, zlato?“ Johan se zamračeně podíval na rubínovou sedlinu na dně sklenice s vínem.

„Hm, nejsem si úplně jistá. Abych pravdu řekla, nechtěla jsem se do toho moc plést.“ Vzala jsem mu skleničku z ruky a pomohla mu se postavit. Stoupla jsem si na špičky a naklonila k němu tvář. Johan stále vypadal ustaraně, ale nahnul se a cudně mě políbil na rty. Přitáhla jsem ho blíž, jazykem mu pronikla do úst a tělem se tiskla na jeho. Po chvíli se odtáhl a podíval se na mě napůl omráčeně, ale šťastně.

„Zlato...“ zašeptal.

„Pšt,“ řekla jsem a společně jsme spěchali po schodech nahoru do jemné tmy. Když jsem šla před ním chodbou do našeho pokoje, krátce jsem se podívala střešním oknem a spatřila zvláštní a zneklidňující plný měsíc, který vykukoval zpoza hustých mračen, rozmazaných přívalem deště. Najednou má mysl zavítala na místo, kam jí nikdy nedovoluju vstoupit, do jiné chladné, tmavé noci, nejtemnější noci mého života.

Téměř jsem slyšela zvuk praskajícího ohně, meluzínu venku a moje krátké nádechy střídal občasný, nedobrovolný výkřik, jak mnou znovu prostupovala bolest. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem to přežila... Nejsem někdo, kdo se nechá lehce vyvést z míry, ale v té chvíli pro mě bylo těžké vracet Johanovi dychtivé polibky, zachvátila mě panika a musela jsem polykat slzy. Strach neustupoval, a když na mně Johan ležel, musela jsem se natáhnout a rozsvítit lampičku na nočním stolku, abych viděla, že je to opravdu on.

Potom co se jeho dech zklidnil, zůstala jsem dlouhou dobu ležet na zádech a pokoušela se zadržet horké slzy, které mi stékaly po tváři. Už jsem nebrečela kvůli ošklivým starým vzpomínkám ani kvůli sobě, ale kvůli tomu malému chlapci.

*

Johan na mě čeká na parkovišti a já neobratně zaparkuju přes dvě parkovací místa vedle jeho tesly. Usmívá se, ale oči má vážné.

„Říkali, že je to kvůli tomu malému klukovi.“

„Jo, už to tak vypadá,“ řeknu, když kráčíme po štěrkové cestě k budově školy natřené veselou žlutou barvou.

„Teď si nejsem jistý, jestli ses mi včera v noci zmiňovala o jeho rodinných problémech.“

„No tak, Johane, čekají na nás. Už jsem ti říkala, že to nevím. Jen jsem mu chtěla pomoci a myslela jsem si, že ať už je ten problém jakýkoliv, tak to škola dneska vyřeší.“

„Tak... tak proč jsme tady?“

„Protože to vypadá, že do téhle školy nechodí.“

„Ale... ale říkal, že jo. Tak kam teda chodí?“

„To právě chtějí všichni vědět.“ Vtom se ve dveřích menšího objektu, hned vedle hlavní školní budovy, objeví muž se ženou, kteří na nás mávají, abychom šli k nim.

„Nech mě mluvit, zlato, jo?“ řeknu tichým hlasem a povzbudivě se na manžela usměju.

Uvnitř jsme představeni policejnímu inspektorovi Thoru Ellefsonovi, výchovné poradkyni Veře Jensrudové a sociální pracovníci Laile Engebretsenové. Žena, se kterou se seznámíme jako poslední, mi je velmi povědomá, chvíli mi trvá, než si uvědomím proč. Za svobodna se jmenovala Laila Hansenová a chodily jsme spolu na základní školu. Bývala to plachá a oplácaná holka s rozcuchanými culíky a ručně šitým oblečením a popravdě dnes nevypadá o moc jinak. Napadá mě slovo *ošuntělá*. Musím přiznat, že její kdysi vysoká tělnatá postava se změnila, jak by to popsali někteří lidé, na *sošnou*, ale rozhodně si uchovala vytáhlý, klaunovský zevnějšek, který si z dětství pamatuju. Překvapuje mě, že se vdala a změnila jméno, a říkám si, který muž shledává atraktivní takovou neerotickou robustní ženskou.

Nefalšovaně se na nás usměje a vzápětí se výraz její tváře změnil na smutně vážný. Kývne hlavou směrem k malému oknu, kterým je vidět do další místnosti, kde na podlaze sedí Tobias a dívá se mezi veselými polštáři ve tvaru zvířat na animované filmy. Obrazovku sleduje bezprostředně, ačkoliv si musí být vědom okénka a toho, že se na něj lidé ustaraně dívají. Mám žaludek na vodě, jako kdybych byla na rozbouřeném moři. Odvrátím od něj pohled a otočím se čelem k Veře, Laile a Thorovi a snažím se tvářit stejně ustaraně a empaticky jako sociální pracovníce.

„Cecilie a Johane,“ řekne Laila, „děkuju vám, že jste přišli, a navíc tak narychlo.“ Zvednu obočí a našpulím rty k souhlasu, bylo to opravdu velmi narychlo, ale pak si uvědomím, že chceme dát najevo vstřícnost a ustaranost.

„To nestojí za řeč,“ reaguju. „Děláme si o Tobiasě obavy.“

„Ano,“ řekne Vera Jensrudová.

„Mám-li být upřímný, tohle je velmi neobvyklá situace,“ dodá Thor Ellefsen. „V Sandefjordu pracuju jako policista už třicet dva let a můžu vám říct, že se za celou tu dobu nic takového nestalo. Jsme trochu v koncích a doufáme, že nám pomůžete poskládat některé klíčové informace.“ Oba s Johanem přikývne. Na nízké zelené pohovce jsem ztratila Tobiasi z dohledu, ale ve své mysli ho vidím velmi živě, mozek si zapamatoval každý typický rys toho malého neznámého, jeho jemnou olivově hnědou pokožku, poddajné černé vlasy, prázdné dospělé oči, ostré, příliš velké zuby, které se právě prořízly, tenké malé ruce zatnuté v pěsti blízko těla.

„Mohla byste nám prosím povědět o událostech z včerejší noci, které vedly k tomu, že u vás doma Tobias přespal?“ pokračuje Ellefsen.

Přikývnu, odkašlu si a začnu mluvit. Řeknu jim, jak jsem si poprvé všimla Tobiasi v bazénu, jak vypadal vystrašeně. Řeknu jim o recepční, která mi sdělila, že si ho nikdo nepřijel vyzvednout a že číslo, které má na jeho rodiče, přechází rovnou do hlasové schránky. Jak mě požádala, abych ho odvezla na adresu v Østerøya. Na chvíli se nervózně odmlčím, protože se na mě zvláště dívají.

„Co to bylo za adresu?“

„Østerøysvingen 8.“

Laila Engebretsenová přikývne. „On nám dal stejnou adresu,“ řekne mírně. „Chudák chlapec. Je traumatizovaný. Nevěří dospělým. Dvě hodiny mi trvalo, než jsem z něj dostala jediné slovo.“

„Problém je,“ řekne inspektor Ellefsen, „že ten dům na Østerøysvingen 8 je od roku 2010, kdy majitelka zemřela, prázdný. Zdědil ho její syn, který žije v Kristiansundu a nikdy sem nejezdí.“

„Ale... já byla uvnitř. S tím chlapcem. A přišlo mi, že ho někdo v poslední době obýval. V horním patře byly matrace, nová lampička...“

„Doneslo se k nám, že se v té budově několikrát objevili squatteři. Dvakrát nebo třikrát jsme se tam vydali, ale vždycky našli dům prázdný. Minulou zimu tady byli nějací Lotyš, dělali prazvláštní práce a nebylo jasné, kde vlastně bydlí. A jak asi taky víte, měli jsme tady v Sandefjordu za posledních několik let i nějaké žebráky z východní Evropy. Rumuny. Říkáme si, jestli v tom domě občas nepřespávali.“

„Ale co Tobias?“ zeptá se Johan a má přitom zarudlou, flekatou tvář. Stává se mu to, když je rozčilený, a mně je jasné, co se mu asi teď honí hlavou. Můj drahý Johan je velmi dobrosrdečný a citlivý. „Kdo se postará o Tobiasa?“ Nenápadně, ale velmi silně přitisknu svou nohu k jeho, aby pochopil, že tady mluvím já.

„On je tedy syn jednoho ze squatterů?“ zeptám se.

„Snažíme se to zjistit, nemáme ale žádné záznamy o tom, že za poslední roky by měl kdokoliv, kdo sem přišel z východní Evropy, s sebou děti. A také mluví bezchybně norský.“

„Vypadá jako cikán,“ řeknu.

„Cikán?“ zeptá se Laila a namísto poddajného pohledu mě jím propichuje.

„No, ano. Říkali jste, že tady byly problémy se žebrajícími Rumuny. Myslím, že je celkem možné, že by k nim mohl patřit.“ Laila si zapíše něco do notesu. Z místa, kde sedím, je to velmi dobře vidět: *Rumun?*

„Dobře, vraťme se k minulé noci. Co jste udělala, když jste si uvědomila, že na adrese Østerøysvingen 8 nikdo není?“ Inspektor Ellefsen se na mě dlouze dívá a já začínám být bezdůvodně nervózní, ačkoliv jsem přeci nic neudělala.

„Já... já jsem chtěla někomu zavolat.“

„Komu jste chtěla zavolat?“

„Asi recepční z bazénu. Kdybych se jí nedovolala, zkusila bych policii nebo sociální služby.“

„Ale neudělala jste to?“

„Udělala bych to, jenomže potom jsem si uvědomila, že můj telefon má starší dcera doma. Hrála na něm v autě Minecraft.“

„Dobře. Takže, co jste podnikla pak?“

„Abych řekla pravdu, celé to bylo dost strašidelné. Ten dům... byl prázdný a studený. Venku mrzlo a byla bouřka, já měla za sebou dost náročný den a byla jsem unavená. Úterky jsou pro mě vyčerpávající. A ten chlapec, Tobias, no, víte... bylo mi ho tak strašně líto. Nevypadal překvapeně, když viděl ten dům opuštěný. Působil prázdně, zdrceně, sklíčeně. Vrátili jsme se do auta a jeli ke mně domů. Říkala jsem si, že mu udělám horkou čokoládu a připravím něco k snědku. Měla jsem v plánu zavolat na pár míst...“

„Ale neudělala jste to.“

Ztěžka polknu a snažím se znovu nasadit nevinný a ustaraný výraz, ale moje mysl se vrací k iracionální, temné panice a já chci vstát a vystřelit ven dveřmi, utíkat k autu a nechat ty slušné tváře a pichlavé oči za sebou. „Ne, neudělala.“

„A z jakého důvodu, Cecilie?“ zeptá se vlídně Laila.

„Jak už jsem zmiňovala, byla jsem utahaná. Zmatená. Když jsme se vrátili do domu, Tobias se mě zeptal, jestli u nás může přespat. Doslova žadonil. Řekla jsem mu, že budu muset zavolat na pár míst a vše si rozmyslet, ale on byl tak sklíčený a rozrušený, že jsem prostě nevěděla, co dělat. Asi jsem neviděla nic špatného na tom, že by zůstal na jednu noc. Řekl mi, že chodí do téhle školy, a já si byla jistá, že mu budete schopni pomoci, pokud je jejich rodinná situace skutečně tak vážná.“

„Čekala bych, že přijdete s Tobiasem dnes ráno do školy, ujistit se, že je vše v pořádku.“ Vera Jensrudová mluví pomalu, pozoruje mě, jako by chtěla obvinít nějakého kriminálního a nepokládala pouze rutinní otázky ustarané matce. Mrcha.

„To bych i udělala, ale on mě požádal, abych ho nedoprovázela,“ odpovím. „Poděkoval a pak mi pověděl, že odtud už to zvládne. Tak to řekl.“ Ve skutečnosti doprovodit chtěl, ale já jsem mu pověděla, že pospíchám, a pak jsem se přes něj natáhla a otevřela mu zadní dveře auta, které se naplnilo svěžím vzduchem. Pak jsem se dívala ven z okna, dokud jsem ho neslyšela se pohnout a jemně zabouchnout dveře. Tváře mi hoří. Chodidla mě svědí. Letmo pohlédnu na Johana a zjistím, že se na mě soucitně dívá, ale zároveň vypadá šokovaně.

„Ale je mu sedm let,“ řekne Vera Jensrudová a něco si zapisuje do notesu. Nejraději bych ji uhodila do její tuctové, vrásčité tváře.

„Osm,“ opravím ji.

Následuje dlouhé ticho. Cítím na sobě stále Johanovy oči. Laila Engebretsenová hlasitě listuje papíry ve svém zápisníku, nejspíš proto, aby prolomila napětí. „V každém případě jsme rádi, že jste tady teď.“

„A co bude s tím chudákem chlapcem?“ zeptám se.

Laila Engebretsenová si vymění pohled s inspektorem Ellefsenem. „Pochopitelně uděláme vše, co bude v našich silách, abychom zjistili, odkud pochází a kde je jeho rodina. Zatím ho krátkodobě umístíme do rodiny tady v Sandefjordu.“

Kývnu hlavou. „A v dlouhodobějším horizontu?“

„My pochopitelně doufáme, že to vyřešíme a budeme moct dát Tobiasovi šanci na stabilní rodinný život.“

„Takže už pro něj máte někoho na krátkodobé umístění?“ zeptá se Johan ustaraně.

„Kvůli mezinárodní migraci, kdy do Norska přijíždí stovky, ne-li tisíce dětí bez dospělého doprovodu, jsou bohužel všechny naše přestounské rodiny v tomto kraji plné. Ve fázi takového traumatu, jako je tento, je velmi důležité, aby dítě bylo vystaveno co možná nejmeně změnám. Rádi bychom se zeptali, zda byste neuvažovali o možnosti

přijmout Tobiasa do vaší rodiny na několik týdnů. Vypadá to, že si vás oblíbil. A my pochopitelně víme, že budete schopni mu dát bezpečné rodinné zázemí, zatímco budeme vše řešit.“

Laila Engebretsenová se na mě dívá s očekáváním, jako by mě žádala o naprosto běžnou laskavost, jako třeba zalití květin nebo vyzvednutí pošty, zatímco je na dovolené na Tenerife. A já poprvé nemám slov. Rozhodně zakroutím hlavou, když si všimnu, že Johan přikyvuje. Hlava mu klesá a stoupá a já mám sto chutí se k němu natáhnout a udeřit ho, šaška jednoho. Rty se mu chvějí a oči se mu lesknou slzami.

„Samozřejmě že u nás může být,“ řekne a dodá: „Děkujeme. Děkujeme.“

KRYSZ VŽDYCKY ŘÍKÁ, že jestli mě někdo uvidí, zastřelí mě, nebo mě aspoň strčí do malé díry v zemi, kde budu muset sedět a dívat se na bahnité zdi, jíst okoralý chleba a pít slizkou vodu. Nikdy mě nikdo neviděl, protože znám každý kámen a každý strom v okolí budov, kde jsem bydlel. Když jsou Anni a Krysz pryč celý den, nebo když odjedou na několik dní, zůstávám venku v lese, kam lidi stejně moc nechodí, ale i kdyby přišli, věděl bych, kam se schovat. Nemám dovoleno zůstat uvnitř domu kvůli policii, která se může objevit. Už se stalo, že jsem lidi viděl a schoval se. Jednou jsem v lese sbíral červené ovoce, když po cestě rychle běžel nějaký muž, bylo to jen pár metrů od místa, kde jsem stál. V obličeji byl hodně rudý a něco nesrozumitelně drmolil. V uších měl sluchátka s hudbou a na sobě světle žlutou vestu a lesklé upnuté šortky. Nevypadal nebezpečně a nemyslím si, že by mě zastřelil, i kdyby mě viděl. Ale neviděl mě, protože jsem stál nehybně u kmene stromu a jemně ho hladil, dělám to rád. Někdy v konečcích prstů cítím šepot stromu. Krysz říká, že to není pravda, že to není možné, ale je.

Před pár dny se Anni a Krysz hodně pohádali. Křičeli na sebe. Krysz si sbalil věci do staré hnědé tašky, a co se mu tam nevešlo, nandal do igelitek. Anni na něj při balení řvala, z koutku úst jí přitom visela nezapálená tlustá cigareta. Když Krysz skončil, řekl jí: *Sbohem, Anni*. Už to kdysi udělal, oba to udělali, takže jsem se moc

nebál. Děsil mě jenom ten křik, protože pak většinou následovalo rozbíjení věcí, nebo i něco horšího. Místo dalšího hulákání byla Anni zticha. Upřeně se dívala na tašky a na Krysze, který si sedl na prázdnou podlahu v ložnici. Civěla na mě, přešlapovala u schodiště a já se snažil přitisknout ke zdi, jako se tisknu ke kmenům stromů, když jsem venku, ale v lese je to jednodušší a tady se mi nedařilo setrást její chladný, rozzlobený pohled. *Mizím pryč*, řekl. *Mizíš pryč*, řekla Anni a smála se, ale nebyl to hezký smích. *Jo*, řekl Krysz. *A co ten kluk?* zeptala se Anni. *Co má být s tím zatraceným klukem?* Anni řekla: *Můžeš ho vzít s sebou*. Krysz řekl: *To ani náhodou*. Anni na to: *Tak se vrátí, odkud přišel*. Krysz odpověděl: *A to má sakra znamenat co?* Anni už nic dalšího neřekla, ale šla směrem, kde jsem pořád stál, a já si chvíli myslel, že na mě plivne, jak to občas dělává, když je naštvaná, ale ona se na mě jen zblízka dívala. Rty měla stažené dozadu a cenila na mě zažloutlé ulámané zuby jako vlk, přičemž odhalovala černé mezery mezi nimi. *Pojď se mnou*, řekla.

*

Jednou, když jsem byl menší, jsem se zeptal Anni, jestli jí můžu říkat *mami*. Odpověděla mi, že ne. Pak se smála a odhalila ulámané zuby zasazené do červených dásní. *Proč bys mi tak chtěl říkat? Nejsem tvoje máma*, sdělila mi, a tak jsem se jí znovu zeptal, *kdo je teda moje máma?* ale ona jen pokrčila rameny a odvrátila se ode mě. Říkám si, že asi umřela, a tak mě k ní Anni a Krysz nemohli vzít, jak měli, potom co zemřel Moffa. To je jediný důvod, který mě napadá, ale pořád nevím, proč se vůbec obtěžují a nechávají si mě stále u sebe.

Křik ostatních dětí se odráží kolem, jako když házíte ploché kameny po hladině jezera. Takhle blízko dětem jsem skoro nikdy předtím nebyl. Voda má tak zvláštní modrou barvu, že z ní nespouštím zrak. Je nádherná. Umím trochu plavat, protože mě to Moffa v jezeře na-

učil. Ne! Nesmím pustit Moffu do svých myšlenek. Víím, že na něj nesmím myslet, protože je to smutné, a když člověk přemýšlí nad jednou smutnou věcí, nejspíš začne myslet na *všechny* smutné věci. Jednou mi to řekl Krysz, když byl opilý a vzal mě velmi brzy ráno na ryby. Obloha byla tehdy šedivá a zároveň růžová a velcí ptáci letěli blízko sebe, nohama se téměř dotýkali hladiny, která vypadala jako jedno obrovské zrcadlo.

Kam to jdeme? zeptal jsem se, když Anni vyrazila na příjezdovou cestu a šla tak rychle, že jsem za ní musel běžet, abych jí stačil. Po všem tom křiku se staly další ošklivé věci, velmi ošklivé věci, a teď má Anni na tváři šmouhu od krve. Bylo odpoledne a černé mraky visely nízko nad stromy. *Do města*, řekla a zapálila si cigaretu. Plakala, ale jen očima. Tvář měla kamennou jako socha. Anni s Kryszem mě nikdy do města nebrali, až na pár výjimek, kdy jsem s nimi jel v autě ještě s jejich kamarádem Pawlem, což je ničema, protože mě několikrát nakopl. Musel jsem ležet vzadu na podlaze, ale i tak jsem viděl krásné bílé domy, fontány, velké lodě, děti hrát si na zvláštních, vysokých strojích. Kdybych byl vydal hlásku, Pawel by se otočil a zaprskal by na mě jako tygr. *Jestli tě někdo uvidí, strčí tě do díry, nebo na ještě horší místo*, říkali mi vždycky. Teď jdeme rychle u kraje silnice, dokud nedorazíme na vrchol kopce, odkud je vidět začátek města, tmavé špičky kostela a pár budov z červených cihel, které jsou vyšší než ostatní. *Zůstaneš na pár dní s Fatmou*, řekla Anni. *Je mi dost dlužná. Potřebuju přemýšlet.*

Anni po celou dlouhou cestu do města rychle mluvila. Nezmiňovala se o ničem důležitém, jako třeba o tom, co se právě stalo, ale vyprávěla zvláštní historky ze svého dětství předtím, než se z ní stalo tohle. Doufal jsem, že začne pršet, protože to Anni vadí a mně ne. Kdyby pršelo, nadávala by a pak by mlčela a já bych se mohl uvnitř smát, jak jí hnědé vlasy padají do obličeje, jak jí černá bar-

va z očí stéká po tváři jako saze a jak jí stále zhasíná cigareta. Ale nepršelo. A Anni mluvila, jako by vše bylo stále v pořádku, jenže já viděl, že má strach a že si dala svou speciální cigaretu, protože měla těžké oči.

Ve městě jsme šli kolem přístavu a já měl problém udržet s Anni krok, protože tam byla spousta zajímavých věcí, které jsem nikdy předtím neviděl. Obrovská ukotvená loď, tak velká, že na ni v řadě najížděla auta. Na boku lodi byla vyfocená rozesmátá rodina v nablýskaném černém autě. Děti se usmívaly a seděly za rodiči, nejspíš na pěkných sedadlech, držely limonády a na krku jim visely foťáky. Kousek dál stála skateboardová rampa, ale nikdo tam teď nebyl a v dolní části se nashromáždila kaluž špinavé vody. Viděl jsem letadlo nad vodní hladinou, a když letělo kolem, vytáhlo přistávací kola a já si za ním skoro vykroutil krk, abych ho neztratil z dohledu, ale Anni mi těžce škusbla rukou a zasyčela mi do ucha: *Pojď!* Taký jsem napočítal devět psů a všichni vypadali hezky a mile, s otevřenými tlamami, dlouhými jazyky a dobráckýma očima, ale žádný z nich nebyl tak pěkný jako Baby. Baby byla moje a Moffiho fenka.

Fatma bydlí v šedivé budově v sedmém patře. U ní doma je hrozný rambajs, protože má hodně dětí. Po našem příchodu Anni chvíli počkala a pak si potichu promluvila s Fatmou v kuchyni, což byl spíš prázdný pokoj s mikrovlnkou a dřezem plným špinavých talířů a pánví. *Tak jo, ahoj*, řekla, otočila se na mě a byla venku ze dveří tak rychle, že jsem jí ani nestačil odpovědět na pozdrav. Kluk, který mohl být o pár let starší než já, ke mně přišel a usmál se. Měl úzkou tvář, protáhlou lebku a tmavé, černé kudrliny. *Abdi*, řekl a ukázal na svou hrud'. *Tobias*, zašeptal jsem a on se usmál a já se nemohl vynadávat na jeho zářivě bílé zuby, které byly perfektně posazené jeden vedle druhého v řadě, ne jako Anniny hnědé ulámané zuby nebo zažloutlé Kryszovy. Možná věděl, že si nechci povídat, nebo

možná věděl, že jsem s nikým jiným než s Anni a Kryszem a Mof-fou nemluvil, nebo si možná Abdi taky nerad povídal, a tak jsme si sedli na spodní postel palandy a hráli fotbalovou hru. Nikdy předtím jsem to nehrál a měl jsem z toho opravdu radost, ale zároveň mě to i trochu štvalo. Televizi už jsem dřív viděl, i když jsme ji neměli v Østerøysvingen 8, měli jsme ji v předchozím domě a taky v domě v Polsku a u Moffi doma. Většinu věcí, které jsem se o lidech dozvěděl, jsem se naučil z televize.

V pokoji se mnou a Abdim byli i jeho bratři a sestry, možná někteří z nich byli bratřanci a sestřenice, protože jedna žena přeci nemůže mít tolik dětí. Napočítal jsem jich jedenáct a všechny seděly okolo nás. Na zemi před televizí, nahoře na palandě, na parapetu a dívaly se, jak hrajeme. Abdi z nich vypadal nejstarší, ale pak jsem si všiml dvou dívek, které posedávaly na zemi u dveří, četly si a na hlavě měly fialové šátky a na nose kulaté brýle – ty se zdály být ještě starší než Abdi. Občas se mladší děti zvedly a odešly z pokoje a vrátily se až za nějakou chvíli. Hodně z nich mělo na sobě jen tričko a plenky, takové ty, co se natahují jako spodní prádlo. Všechny měly tmavou pleť, úzké obličejce a protáhlé lebky jako Abdi a zdály se být hodně veselé. Všechny se dost podobaly Fatmě, vypadalo to skoro, jako by jedna velká osoba byla rozdělena do mnoha malých těl.

Po nějaké době do pokoje vešla Fatma s tácem, na kterém byly naskládané bílé housky. Každý jsme si dali jednu, a když byl tác prázdný, Fatma odešla a vrátila se s novým tácem, na němž byla nakrájená mrkev a velmi malá rajčátka, která jsem nikdy předtím neviděl, ani v televizi ne. A když i tenhle tác byl prázdný, odešla a vrátila se s dalším, plným brambůrků a sladkostí. Kéž bych tady mohl žít s nimi. Možná mi právě tohle Anni domluvila?

Když se byt ztišil, bylo už hodně pozdě. Vysoko na obloze jsem viděl zářit za tenkým mrakem měsíc. Ležel jsem dole na palandě

vedle Abdiho a u našich nohou spal schoulený do klubíčka další kluk, jeho mladší bratr. Fatma přišla dovnitř zhasnout světla, široce se na mě usmála a já viděl v jejích očích, že je jí mě líto, což bylo milé, ale zároveň mě to strašně naštvalo. Celou noc jsem se modlil, abych s nimi mohl zůstat, a skoro jsem přesvědčil sám sebe, že to Anni tak zařídila, protože když máte jedenáct dětí, můžete jich mít klidně dvanáct.

Když jsem se ráno vzbudil, Abdi, dvě holky ve fialových šátcích a ještě pár dětí bylo pryč. *Škola*, vysvětlila Fatma a znovu se doširoka usmála. *Brzy taky budeš chodit do školy*, řekla a položila přede mě na stůl misku s něčím, z čeho se kouřilo. Srdce mi poskočilo. *Škola*. Chtěl jsem se jí zeptat něco jako: *Můžu tady bydlet? Kde je Anni? Vráť se Anni? Našli Krysze? Proč jste říkala, že půjdu do školy? Jak může někdo jako já chodit do školy?* Místo toho jsem neřekl nic, protože když se moc ptáte, budou lidé vědět, že toho moc nevíte. *Pomůžeš mi tady dneska?* zeptala se Fatma a já přikývl, protože co jiného jsem měl dělat. Snědl jsem misku vodové, sladké ovesné kaše s kousky kuřete. Chutnalo to mnohem lépe, než to zní. Po snídani Fatma žehlila povlečení a závěsy a já jí pomáhal držet růžky nad podlahou, na které se povalovaly zbytky jídla, plastové hračky a nánosy prachu.

Vykoupali jsme tři malé chlapce a ona jim zpívala v cizím jazyce, zatímco jim houbou drhla hubená záda. Žebra jim vykukovala a nehty měli dlouhé. Zírali na mě, cákali v mělké vodě a protestovali, když museli ven z vany. To mi připomnělo, jak mě Moffa koupával ve škopku z břízy venku na verandě s výhledem na jezero každý letní večer, srandovním hlasem zpíval pirátskou *Píseň kapitána Sabeltanna* a u toho zabíjel hejno bzučících komárů a lechtal mě hrubou starou houbou připevněnou na klacek z jabloně.

Fatma mi podala talíř s těstovinami s hráškem a kečupem a já si sedl na palandu a hrál sám fotbalovou hru, zatímco malé děti spaly.

Potom se ze školy vrátil Abdi a další starší děti a hráli jsme si zase všichni spolu.

Dva nebo tři dny byly stejné. Velké děti odešly do školy, ale já zůstal doma a pomáhal Fatmě. Zeptal jsem se jí, odkud zná Anni, a ona odpověděla: *S Anni jsme kdysi žili v Karlstadu*. Nikdy jsem nevěděl, že Anni žila v Karlstadu, ale vlastně jsem o ní nevěděl nic, dokud jsem ji nepoznal. Zeptal jsem se jí, proč toho Anni hodně dluží, a ona sklopila zrak a dívala se dolů na své ruce, které škrábaly mrkev, a velmi jemným hlasem řekla: *Protože Anni s Kryszem mně a mým dětem pomohli dostat se přes hranice do Norska*.

Dneska je úterý, a potom co jsem slyšel zvony kostela naproti přes ulici odbíjet pátou, Fatma vešla do pokoje a řekla: *Yamale, připrav si věci do bazénu*. Řekl jsem jí, že musím jít i já, protože v úterý mám taky hodinu plavání, i když jsem v jiné skupině než Yamal. Víím to, protože to je jediný den, kdy někde musím být, a Anni říká, že mám sakra velký štěstí, že tam můžu chodit. Fatma řekla, že do bazénu nemůžu. Byl jsem z toho hodně smutný a potom řekla: *Tak dobře, můžeš jít, ale řeknu Anni, že tě tamodsud musí vyzvednout*. Já se zeptal: *Můžu se vrátit sem?* Ale Fatma zakroutila hlavou a vzala do náruče jednoho z malých chlapců, který křičel a plakal. Venku na ulici jsme šli s Yamalem v prudkém dešti a já litoval, že jsem řekl, že chci jít do bazénu. Teď jsem chtěl zůstat v teplém bytě s ostatními dětmi. Pořád ještě prší a déšť omývá velká okna bazénu. Klepu se zimou. Nechci skákat do vody ze zeleného můstku. Podívám se na druhou stranu, kde sedí někteří rodiče, ale samozřejmě tam není nikdo, koho bych znal. Jedna žena na mě dlouze hledí a já rychle odvrátím zrak, zvykl jsem si být neviděn. *Jestli tě někdo uvidí, zastřelí tě, nebo tě strčí do malé černé díry...* Než jsme odešli z bytu, Fatma mi podala igelitku s roztřepeným starým ručníkem a plavkami s Batmanem. *Říkala Anni, že mě vyzvedne?* zeptal jsem se a ona se usmála a položila mi

ruku na rameno. *Neboj se*, řekla opatrně svou zvláštní norštinou. *Poslala jsem jí tři zprávy. Přijde.*

*

Sprcha je skvělá, má pořádný proud a voda je horká. Zůstávám pod ní dlouho a snažím se přijít na to, co dělat dál. Nejspíš bych mohl jít zpátky do města s Yamalem a předstírat, že mi to Fatma řekla. Ale ona to neudělala. Jediné, co mi pověděla, předtím než za námi zavřela dveře, bylo: *Jen čekej*. Víím, co se stane. Anni přijde a vyzvedne si mě. Jednou bude muset. Možná že zatímco jsem bydlel u Fatmy, sehnala Anni nějaké peníze na svou dávku a vymyslela skvělý plán. Anni si s Kryszem rádi šlehnou. Když mají peníze a něco si dají, jsou stejně hodní jako ostatní lidé. Anni mi někdy vypráví příběhy z dětství, když žila na farmě a uměla se dorozumět s koňmi. *Jako fakt*, vždycky dodá, jako by si myslela, že jí nevěřím. Krysz mi taky někdy vypráví příhody z dětství, jak se svými kamarády lovili v lese a chytali ryby v divoké řece, ale nejsem si jistý, jestli je to pravda, protože jsem byl v domě, kde Krysz vyrůstal, dokonce jsem tam bydlel a je to normální malý domek ve městě se spoustou dalších domů okolo – nikdy jsem tam neviděl ani les, ani řeku.

Když se vrátím do šatny, Yamal už tam není. Je strašné oblékat si na sebe zase promočené věci. Džíny mám tak mokré a studené, že je natáhnu až napotřetí a celý se třesu. Jdu ven k recepci a sednu si na lavičku. Je slyšet jen ťukání recepční do klávesnice a déšť venku. *Přijde tě vyzvednout maminka, nebo tatínek?* ptá se recepční. Pokrčím rameny a rozhlédnu se po místnosti, jako bych si myslel, že Anni bude někde stát a tiše na mě čekat. *Pokoušela jsem se dovolat na to číslo*, řekne. *Venku je hrozně mokro*. Po chvíli se objeví žena s malou holčičkou. Stojí a čekají a ta žena vypadá rozzlobeně, dívá se chodbou směrem k šatnám, ven přes sklo do tmy, na mokré parkoviště a pak

zase na konec chodby. Cítím na sobě její pohled a představuju si, že se na ni podívám, budu jí hledět do tváře a pozorovat, jak je v šoku. Krysz mi jednou říkal, že mám čich na lidi.

Objeví se další malá holčička, blondaté vlasy se jí pohupují na zádech a je hezky oblečená, jako by prodávala něco v televizi, matka ztěžka vzdychne a táhne ji k východu. Když odejdou, recepční zvedne hlavu, vidí, že jsem stále tam, taky si zhluboka povzdechne a popoběhne k dvoukřídlým dveřím. *Cecilie*, křičí do hlasité bouřky. *Cecilie!* Slyším, jak se žena s děvčaty vrací zpátky do haly a něco si šeptají s recepční. Oči zabodávám do podlahy na hnědé dlaždice, do kaluže od mokrých vlasů jako do té kaluže dešťové vody na spodní části skateboardové rampy, a soustředím se, jak jen můžu, na to jméno. *Cecilie*. To jméno znám.

KDYBY MŮJ ŽIVOT BYL FILM Z HOLLYWOODU, pak by Johan byl klasická, předvídatelná hlavní postava z filmu ze střední, hezký bohatý sportovní kluk, který má rád štěňata. Nemůže si pomoci, je ze své podstaty slušný muž. Možná to má co do činění s tím, že vyrůstal v tomhle laskavém a bezpečném malém městě s hezkými bohatými sportovními rodiči, kteří mají rádi štěňata a kteří přispívají značnou částkou na charitu a jsou stále i po čtyřiceti letech šťastně sezdáni. Ani v nejmenším není dokonalý, ale jeho nedokonalosti jsou spíš nevinného charakteru, nechává zvednuté prkénko, cyklistické kraťasy hází na podlahu, občas si v mé přítomnosti krkne, trvá na pár víkendech v roce, kdy se jede opít se svými kamarády, příliš mnoho večerů tráví v posilovně, nemá rád ústřice a píská si v autě.

Známe se od dětství a já si ho pamatuju jako staršího kluka z konce ulice se zplihlými vlasy, který byl na nás děvčata, co jsme skákaly přes švihadlo, vždycky hodný. Hrával na ulici se svým bratrem a kamarády fotbal a někdy jsme se my, malé holky, mohly přidat. Jednou jsem zakopla a rozbila si koleno a Johan mě vzal do náruče, trochu legračně, a odnesl mě až domů, položil mě na gauč a předal do péče mojí ohromené matce. Nemohlo to trvat déle než minutu, ale já na ten moment nikdy nezapomenu, ten pocit naprostého bezpečí, když mě nesl, tu chuť slz v krku, jeho ustaraný obličej, zpoce-

né čelo, moje pulzující koleno a večerní vzduch provoněný čerstvě posečenou trávou.

Když se z Johana stal otec, pokračoval ve stejných šlépějích, nebál se převzít všechny skandinávské stereotypy moderního otcovství. On v podstatě kojil. Jezdil pyšně po Sandefjordu s Nicoline a pak s Hermine v růžovém kočárku, zkušeně je krmil, nechával je odříhnout a vyměňoval jim plenky. V noci vstával a chodil s malou po domě, opatrně ji držel a jemně spodní rukou tlačil na bolavé břicho, zatímco maminka se noc co noc oddávala spánku.

Skládal mi komplimenty a já se cítila milována, i když jsem nesnášela svoje po porodu chřadnoucí, oplácané tělo. Chodil se mnou na lekce prenatální jógy, seděl tam s vážnou tváří, zatímco ostatní nastávající otcové divně zírali na své svalnaté ruce a obnažené chlupaté nohy vystavené v zimě celému světu.

Obecně vzato je Johan dost dobrý manžel. Což samozřejmě neznamená, že se na něj někdy nenaštvu. Někteří lidé by dokonce mohli tvrdit, že to někdy dost přeháním, ale já opravdu věřím, že muži potřebují cítit nějaký vzdor, jinak se začnou nudit. Nesmějí přesně vědět, jak to s nimi máte a jestli oni vůbec mají vás. Povzbuzujte je, zahrňte je spoustou sexu a lásky, až vámi budou úplně posedlí, a pak změňte názor. Bum. Jsou zaháčkovaní. Vše opakujte. Tahle strategie u mě rozhodně zafungovala, jsem už dvanáct let vdaná za toho nejžádanějšího muže v Sandefjordu, který mohl mít, jakoukoliv ženu chtěl.

Johan mě mnohokrát a z mnoha důvodů rozčílil, ale nikdy jsem na něj nebo na někoho jiného nebyla *tak* rozzlobená jako teď. Nikdo po cestě domů nemluví. Nechali jsme moje auto zaparkované před školou a vracíme se všichni společně v Johanově tesle. Johan na tom trval jako na ukázce rodinné jednoty. Tobias sedí na zadní sedačce. Já zatínám a uvolňuju pěsti tak silně, že na nich zůstávají červené

stopy. Tohle není obyčejná zlost, tohle je opravdový vztek, při kterém člověk dokáže zabít. V hlavě mi běží obrazy vyškrábaných očí, vlasů vytrhaných z hlavy, nošení nožů do hebkých bříšek, kopání do obličejů až na kost. Chci Johana zabít. Chci křičet, ale vím, že když otevřu pusku, nevydám ani hlásku. Zastaví na červenou, konejšivě se usměje do zadního zrcátka na Tobiasa a já chci vystřelit z auta a běžet do nejbližší prázdné ulice a začít ječet a rvát.

„Myslíme si, že nejlepší by bylo, kdybyste si vzali Tobiasa k sobě,“ řekla Vera Jensrudová svým učitelským, uklidňujícím hlasem potom, co jim Johan poděkoval (poděkoval jim!), že nás požádali, abychom si domů to dítě vzali. „Odpoledne se u vás zastaví Laila s kolegyní a můžete společně vše napláňovat. Taký si krátce promluví s Tobiasem a za pár dní se domluvíme na nějakém hlubším hodnocení.“

„Měl by chodit do školy?“ zeptá se Johan a jeho tvář je stále rozzářená myšlenkou, že pomáhá v dobročinné akci ztraceného chudáčka chlapečka.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla mu ta pitomá Laila Engebretsenová. „Ale protože bude na krátkou dobu nahlášený na vaší adrese, nebude už patřit do této školy, takže začne navštěvovat vaši místní. Myslím, že by pro něj bylo dobré začít v pondělí, tak bude mít několik dní a celý víkend, aby si zvykl na nové prostředí.“

„Výborně. Naše dcery mu pomůžou se aklimatizovat a do školy můžou chodit všichni společně. Budou nadšené, že Tobiasovi poskytneme domov,“ řekl Johan a já po něm střílela mrazivým pohledem, ale pak jsem ho zmírnila, když jsem si uvědomila, že nás Vera s Lailou velmi bedlivě pozorují.

„Pochopitelně vám dáme čas, abyste to spolu mohli probrat...“ řekla Laila. „Je to důležité rozhodnutí a je třeba, abyste s ním souhlasili oba. Bylo by pro Tobiasa velmi traumatizující, kdyby se měl

stěhovat dvakrát, zatímco se snažíme vyřešit jeho dlouhodobé umístění.“

„Ano,“ řekla jsem ve stejnou dobu, kdy Johan pronesl: „Ne, myslím, že oba souhlasíme, viď, Cecilie?“ Potom nás Vera zavedla do malé kanceláře, která byla naproti místnosti, kde jsme doteď seděli. Jakmile zaklaply dveře, otočila jsem se na Johana, který podle výrazu tváře moje rozčilení nečekal.

„Tobě asi úplně přeskočilo?“

„Cože?“

„Ptám se, jestli ses sakra úplně nezbláznil?“

„Cecilie... co... o čem to mluvíš?“

„Je ti jasný, že za žádných okolností *u nás* to dítě bydlet nebude?!“

„A proč ne?“

„Proč ne? Prosím tě řekni mi, že si děláš srandu? Proč *ne*?“ Chtělo se mi křičet, ale uvědomovala jsem si přítomnost sociálních pracovníků a policie přes chodbu, takže jsem nahlas zasyčela, stiskla Johanovi paži a nehty mu zaryla hluboko do kůže. Potom poprvé v životě udělal něco, co mě překvapilo. Chytil mě za ruku, strhl ji ze své paže, držel mi ji pevně u těla a donutil mě, abych se mu podívala do očí.

„Teď mě poslouvej. Jsi pěkně sobecká. Dokážeš být mnohem lepší a víš, že tě moc miluju, ale někdy se chováš fakt příšerně. Cecilie, tohle je správný. Proboha, představ si, že by se jednalo o tvé dítě. Dostalo by se do úzkých, ať už z jakýhokoliv důvodu, a bylo by odkázaný na dobrosrdečnost cizích lidí. Nechtěla bys, aby se ho ujal někdo laskavý, kdo se o něj postará, než by nás našli?“

„Tohle by se mým dítětem nikdy nestalo. Jsou z dobrý rodiny,“ řekla jsem, ale cítila přitom, jak mi postupně slábne hlas. Špatné věci se dějí i v dobrých rodinách, to vím moc dobře. Pravda je, že se bojím. Jsem vyděšená z toho, co by to mohlo způsobit nám. A nejvíc

teď, kdy jsem konečně došla do bodu, v němž máme harmonickou rodinu na dosah.

„Cecilie, neexistuje něco jako dobrá nebo špatná rodina a o to méně dobrý nebo špatný děti. Zlato, je to malý kluk. Jak si asi myslíš, že se cítí on? A fakt si myslíš, že by to pro nás byl takový problém mu na chvíli poskytnout domov?“

„Jsem teď ve strašném stresu. Očividně vůbec netušíš, pod jakým jsem tlakem! Pro mě to bude víc práce. A to ani nemáme žádnou au pair!“

„Zlato, o jakém tlaku to mluvíš? Já vím, že toho máš hodně s dětma, ale pracuješ jenom na půl úvazku...“

„Jenom? Děláš si srandu?“

„Takhle jsem to nemyslel, to přeci víš...“

„Johane, potřebuju pomoc! Pracuju ve dne v noci, aby holky měly všechno, a to stejný dělám v práci. Ty jsi pořád v letadle, nebo v kanceláři.“

„Jestli ti dělá starosti tohle, tak můžeme najít další au pair.“

„Nestačí jenom najít další au pair. Nejsem v situaci, kdy bych mohla poskytnout opuštěnému dítěti, co potřebuje.“

„Jsi úžasná máma. Měla bys to vidět. Nedokážeš se ocenit, jako by sis myslela, že nejsi dost dobrá. Přál bych si, abys viděla, co vidí ostatní.“

„Johane...“

„Cecilie. Mysli na *něj*. Je tam sám. My mu můžeme pomoci, opravdu můžeme. Nestarej se o maličkosti a jen... nech svoje srdce, ať se postará o zbytek.“

Hodila jsem na Johana zlostný pohled, vyšla jsem ze dveří a vydala se zpět do kanceláře Very Jensrudové, na všechny tři čekající jsem se chladně usmála. „No dobře,“ řekla jsem a snažila se, aby se mi nechvěl hlas, bohužel bezvysledně. „Vezmeme si Tobiasi k sobě, dokud nena-

jdete jeho rodiče, nebo dlouhodobou pěstounskou péči. Jak dlouho myslíte, že bude trvat najít pěstouny, když na to přijde?“

„Jak už jsme zmiňovali, díky migrační krizi máme v současné době pěstounských rodin nedostatek, ale v takovém naléhavém případě, jako je tento, předpokládám, že by umístění mohlo trvat nejdéle několik měsíců.“

*

„Johane, můžeš mě prosím tě vyhodit tady?“ říkám, když se blížíme ke Kilenu. Na hladině vidím odraz moderní kancelářské budovy, kde pracuju.

„Cože? Jedeme domů.“

„Uvědomila jsem si, že si potřebuju vyzvednout z kanceláře nějaký papíry. Nebude mi to trvat dlouho, možná tak půl hodky. Pak se vrátím do školy a vyzvednu si svoje auto.“

„Cecilie,“ řekne Johan a na spánku mu pulzuje žíla. Očima lehce pokyne na zadní sedadlo. „Nemyslíš si, že bys měla...“

„Tady to bude stačit,“ říkám, když přijíždíme ke kruhovému objezdu, kde se dá odbočit doprava do mé kanceláře, nebo ho rovně projet k nám domů. Rychle se k němu natáhnou a stisknu pravý blinkr. Vypadá našťvaně, ale zastaví.

Odcházím od auta a znovu začíná pršet. Na chvíli se zastavím a podívám se nahoru na tmavou oblohu, do víru oblaků a nechávám těžké kapky bičovat mou tvář. Fakt mě udivuje, že Johan je našťvaný *na mě* proto, že nechci vzít domů cizí dítě. Pochopitelně s ním soucítím jako každý jiný, ale samozřejmě mi záleží víc na mé rodině a její harmonii. Nenechám nic a nikoho, aby to ohrozil, nikdy jsem to nikomu nedovolila.

Jakmile dojdu ke dveřím kanceláře, rozmyslím si to a otočím se. Vlastně tam nic nepotřebuju, potřebuju být jen chvíli sama. Venku

prudce prší a moje mysl se vrátí k minulé noci, kdy jsem vyšla s Hermine a Nicoline na mokré parkoviště, kdy jsem ještě nevěděla o těžké situaci toho chlapce, kdy byl problémem někoho jiného. Nechávám dešť, aby mi uhladil vlasy a stékal mi po obličejí, a vydávám se do centra. Potřebuju se napít, dát si velkou sklenici bílého vína a pak další a další. Očividně tohle není možnost, protože budu dneska odpoledne několik hodin bavit pár pitomých sociálních pracovníků a asi by nebylo úplně nejlepší, aby ze mě byl cítit alkohol. Myšlenkami se vracím do dnů, kdy jsme s Johanem studovali v Paříži a víkendy jsme si zpříjemňovali lajnou kokainu, někdy i dvěma. Zrovna teď bych dala cokoli za ten pocit čisté hlavy a kontroly, ale jak bych sakra mohla najít někoho, kdo ve starém malém Sandefjordu prodává kokain? Podívám se z obchodního centra ven na náměstí, ale nikdo tam není, dokonce i těch pár starých opilců, ze kterých se stal místní inventář, to v tomhle dešti vzdali. Jeden jediný člověk, který mě napadá, že by mohl něco sehnat, je právě ten člověk, kterého o to požádat nemůžu. Jak typické. Rozhodnu se místo toho podstoupit nákupní terapii a vydám se směrem k nejlepšímu dámskému butiku v Sandefjordu.

Možná vypadám jako zmoklá slepice, ale prodavačka ví velmi dobře, kdo jsem a že mám peníze na utrácení. Koupím si pléd Missoni, jeden podobný už mám, jen tenhle je s kovovým leskem, pár bílých holínek Hunter s krokodýlím vzorem a černé vlněné šaty od Malene Birgerové. Svírám tašky, kráčím přes náměstí a dívám se po taxíku, když vtom někdo zavolá mé jméno. Otočím se a spatřím ženu kolem padesátky, matně v ní rozpoznávám recepční z bazénu, schovává se před deštěm pod přístřeškem obchodu. To je ta pitomá kráva, která mě do téhle situace namočila. Dojdu k ní se zvednutým obočím a čekám, až promluví, ani ji nepozdravím.

„Dobrý den, Cecilie,“ řekne s milým úsměvem a odhalí půvab-

nou skvrnku od korálové rtěnky na zubech. Opět má na sobě něco směšného. Oversized trenčkot s promočenou žlutou umělou kožešinou a vypadá v tom jako nějaké bizarní zvířátko. „Doufám, že s tím chlapcem včera dopadlo všechno dobře. Tobias, že?“

Zírám na ni.

„Odkdy chodí Tobias do kroužku?“ zeptám se klidně.

„No, myslím, že včera tam byl potřetí nebo počtvrtý.“

„Takže jste se asi potkala s jeho rodiči, ne?“

Tlustá brada se jí třese, mdlé modré oči se střídavě dívají na mě a do louže na zemi. „No, včera přišel s Yamalem, další kluk, co navštěvuje kroužek. Asi ho znáte.“

„Ne, neznám.“

„Aha. Předtím chodil sám, ale jednou ho vyzvedla nějaká žena.“

„Jeho matka?“

„Nejspíš jo.“

„Jak vypadala?“

Recepční se na mě chvíli zvláště dívá, jako by bylo divné požadovat takovou informaci. „Je všechno v pořádku, Cecilie? Vypadáte trochu...“

„Na něco jsem se vás ptala. Jak vypadala ta žena?“

Mrk, mrk. Zavírá a otvírá ústa, jako by přemýšlení vyžadovalo grimasy. „No, měla světle hnědé vlasy na ramena a byla dost vysoká, myslím...“

„Vypadala jako feťačka?“

„Co prosím?“

„Vypadala jako bezdomovkyně nebo narkomanka?“

„Ne, jako..., ne úplně jako bezdomovkyně. Byla trochu otrhaná. Požádala mě o vodu, a když jsem jí ji podala, lehce se usmála a já si všimla velmi zkažených zubů. Dost nezvykle zkažených, abych pravdu řekla.“

„Dobře.“

„Proč? Vy ji znáte? Byla doma, když jste přijela s chlapcem?“

Nevěřicně se jí směje do tváře a jdu pryč zpátky do deště, směju se dál při představě, že tam stále stojí, v šoku, a dívá se, jak od ní odcházím. Srdce mi bije tak hlasitě, že ho slyším i přes prudký déšť. Mohlo by...? *Ne*, řeknu sama sobě. *To není možné*. Ale i tak. Běžím parkem, na hrudi držím obrovskou papírovou tašku s nákupem, protože by se v dešti mohla promáčet, a můj smích se mění ve vzlyky. Na chvíli se posadím na lavičku na okraji parku u moře, zakloním hlavu, aby slzy stékaly spolu s deštěm, a poslouchám vzdálené boučání a vrčení přístavního jeřábu. Zmocní se mě pocity z minulosti, jako by se po mně plazil had, připravený otrávit ten bezchybný život, o který jsem tak tvrdě bojovala.

Hned vedle trajektového terminálu je lehce ošuntělý sportbar, kde jsem nikdy nebyla, ale který je vidět z auta. Pomalu tam jdu, omráčená, snažím se přemýšlet. Pletu se. *Musím* se plést. Bar je prázdný. Objednávám si panáka vodky, pak dalšího, pozorována zmateným potetovaným barmanem. K čertu se sociálními pracovníci, nakonec k čemu jinému je ústní voda?

„Umřel mi pes,“ říkám, když otírá políčku nade mnou a na chvíli odhaluje pevné, spleťtité potetované břicho. Přikývne.

„To je mi líto,“ řekne. „To je fakt blbý.“ Civím na své ruce a pohrávám si s prázdnou skleničkou, ani se nesnažím zadržet slzy, které dopadají na hladký, vyleštěný dřevěný bar. Na dlouhou dobu zavřu oči a obrazy, které se rychle vynoří, jsou přesně ty, kterým jsem se celý život bránila. Potom se mi začne v hlavě utvářet nejasný plán. Vytáhnu telefon a vytočím číslo, které jsem si nikdy neuložila do kontaktů, ale pamatuju si ho velmi dobře.

*